No. 136. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 12 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodsaankondigingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 2. November. Voor eenige dagen werd aan Z. M. den Koning eene nieuwe uitvinding vertoond, die op H. D. zoowel als op onze hoogere ambtenaren een grooten indruk heeft te weeg gebragt. Het is eene uitvinding, die uit hoofde van de onberekenbare gevolgen, welke zij in het staatkundig en burgerlijk leven kan hebben, wel geschikt is, om den nadenkende met schrik te vervullen. Een schrander inwoner dezer stad heeft namelijk de kunst uitgevonden, om alle oorkonden, alle geschriften, elk soort van papieren geld, enz. zoo bedriegelijk juist natemaken, dat het geoefend oog het origineel van de kopie niet kan onderscheiden. Verrassend vooral is de bijzonderheid, dat hij binnen korten tijd honderde kopiën maakt, als hebbende hij tot het vervaardigen van een gegeven getal derzelve niet meer tijd noodig, dan een boekdrukker, die hetzelfde getal zetten en drukken wilde. Een onzer hoogere beambten stelde den uitvinder eene dier oude oorkonden ter hand, welke volgens de gewone meening de meeste zwarigheden tot nabootsing aanbieden. Hij gaat met het stuk naar huis, keert na korten tijd terug en biedt den verbaasden ambtenaar 50 kopiën van de oorkonde aan, die van het origineel niet te onderscheiden waren.

Op deze oorkonden bevonden zich verscheidene oude handteekeningen, die, gelijk meestal het geval is, in donkerder of bleekere tint zeer van elkander verschilden. Alles was op het naauwkeurigst wedergegeven en nagebootst. Men stelde nu den uitvinder eene Kassenanweisung van eene belangrijke waarde ter hand. Aldra keert hij terug, en legt een aantal nagemaakte Kassenanweisungen van dezelfde waarde op de tafel, met verzoek aan de aanwezigen, om de echte uit de valsche te zoeken, zonder dezelve tegen het licht te houden. Niemand kon eenig onderscheid vinden.

Bij het gevaar dezer uitvinding voor het staatkundig en maatschappelijk leven, daar zij eene geheele verandering in het papieren geld, oorspronkelijke acten, enz. volstrekt noodzakelijk zou maken, gelooft men, dat de regering deze gevaar dreigende uitvinding van den man zal koopen, ten einde alzoo alle misbruik derzelve te voorkomen.

— Met meer spoed dan de stoomboot *Oregon*, heeft voorwaar nimmer een vaartuig gestoomd. Deze stoomboot heeft op de Hudson rivier op eenen dag der verledene week eene vaart van New-York naar Albanij, 160 Engelsche mijlen, in zeven en een half uur afgelegd. De eerste zeven en veertig mijlen voer het schip in twee uren: — drie en twintig mijlen in een uur. Bij een weinig meer dan twee derden spoed van deze vlugt, want vliegen verdient het genoemd te worden, op den Oceaan, zou men op eenen Zondag in de Drieëenigheids kerk in New-York 's morgens de godsdienstoefening kunnen bijwonen, en den volgenden Zondag in den dom te Bremen de preek hooren.

— De ontevredenen in de Romagna hebben het volgende adres aan den Paus gerigt: « Heilige Vader! het verachtelijke van uwe Ministers heeft het geduld van allen uitgeput. Indien de staat, heden het tooneel niet is van oproerige bewegingen, dan moet gij zulks dank wijten aan de voorzigtigheid van de meesten, die het gevaar begrijpen van eene vreemde tusschenkomst en daarom de pogingen niet hebben ondersteund van weldenkende jonge lieden, welke beproefd hebben om, met behulp der wapenen, eene betere regering te bekomen. Zij zouden diep gegriefd zijn, indien de verachtelijke militaire Commissien, die zamengesteld zijn uit mannen, wreeder dan de wilde dieren, nog langer naar willekeur mogten beschikken over het leven en den eigendom der burgers. Heilige Vader! De dagen zijn voorbij, toen het volk in onwetendheid lag gedompeld en eene onbegrensde magt aan deszelfs Vorsten schonk; het volk weet wat het aan zijne Vorsten, en wat deze aan het volk verschuldigd zijn. Het geduld is ten einde. De aanvallen, tegen de meest geheiligde regten ondernomen, komen voor, dat de ontevredenheid in wanhoop ontaarde. Jaag hen weg, wier eerzucht en eigenbelang oorzaak zijn van de gevaarlijkste en meest schuldige ontwerpen. Stel geen vertrouwen in uwe Ministers. Denk er aan, dat het een goddeloos werk is, burgers tegen burgers in opstand te brengen. Elke druppel bloeds, die vergoten wordt, is eene groote misdaad door u bedreven, in de oogen der weldenkenden. Het beroep op de Europesche mogendheden maakt u bekend met de wetten, waaraan wij behoefte hebben. Wij begeeren slechts, dat de godsdienst, de rede, het regt en de menschelijkheid niet langer met voeten worden getreden. Wij vragen instellingen, die met de verlichting der eeuw overeenkomen, en het zigtbare hoofd der kerk kan zulk een' billijken wensch niet wraken."

ENGELAND.

— De engelsche dagbladen behelzen de volgende afgrijselijke logen: Kapitein *Hager*, bevel voerende op de bark *Marcella*, die in Engeland aangekomen is, berigt, dat hij in de nabijheid van de Westero-Islands door eene ontzettende menigte van sprinkhanen, welke van Afrika naar zee gejaagd waren, is heengezeild. De zee was, 400 Engelsche mijlen ver, met eene korst van sprinkhanen, ter dikte van eenige duimen, bedekt.

— Er leeft tegenwoordig te Bloomfield, in Kent een oud man van 83 jaar, die een der talrijkste huisgezinnen heeft gehad, die een mensch kan bezitten. Tweemaal gehuwd, heeft hij van zijne eerste vrouw 13 en van zijne tweede vrouw 17 kinderen gehad. Zijne familie bestaat thans uit 14 kinderen, 51 klein-kinderen, en 18 kleinkleinkinderen.

FRANKRIJK.

— Het dorp Couraux is het tooneel eener treurige gebeurtenis geweest. Den 25. October verliet een huisvader zijne woning, om een ton bij zijn buurman te halen. Te huis terug komende, vond hij zijne vrouw en 4 kinderen in den waterput en verdronken. Zij was krankzinnig, had er waarschijnlijk eerst hare kinderen in geworpen, en was er toen in gesprongen.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 8. November. Eene verschrikkelijke en bijna onbegrijpelijke euveldaad, is in de omstreken van Turnhout gepleegd geworden. Een vader heeft zijn eigen vierjarig kindje om het leven gebragt! Men zegt, en wij vermeenen ook dat het anders onmogelijk is, dat de misdadiger van zijne zinnen beroofd was, toen hij het feit beging. Het is een molenaar, bij wien men sedert eenige dagen het zonderbaarste gedrag opmerkte, zonder dat men echter kon vermoeden, dat hij tot eenige gewelddadigheid zoude overgaan. Des morgens nog, was hij met het kindje bij de geburen rond geloopen, had het aldaar met hoogmoed aan een ieder getoond, zeggende dat het de Verlosser, de Zaligmaker was, en eenige uren daarna beging hij het afschuwelijke feit. Hij heeft het arme knaapje het hoofd afgesneden, en is daarna op de vlugt gegaan. Tot hiertoe heeft men hem nog niet achterhaald.

— Een geneesheer van Westvlaanderen, de heer *de Pla*, van Ruddervoorde, heeft aan de medico-chirurgicale societeit van Brugge, berigt, dat door insnijdingen in de bollen der witte inlandsche heulbloem (pavot), hij uit dezelve opium heeft getrokken, die dezelfde werking heeft voortgebragt, als de vreemde. — Indien deze aanmerking bewaarheid is, zullen wij een schatting minder aan de vreemden op te brengen hebben.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 8. November. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is beraadslaagd over het ontwerp van wet, *tot inkoop en aflossing van schuld* over 1845. Nadat de heeren *Anemaet*, *Gouverneur* en *van Golstein* het ontwerp verdedigd, de heer *Storm* het bestreden, en Z. Exc. de *Minister van Financien* het toegelicht had, is hetzelve met eene meerderheid van 38 tegen één stem, (die van den heer *Storm*) aangenomen. De zitting is daarna gescheiden.

UTRECHT, den 6. November. De Staten dezer Provincie hebben, in derzelver buitengewone bijeenkomst van heden, tot Lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal verkozen, den Heer Mr. *N. P. J. Kien*.

— De Nederl. Handelmaatschappij heeft tot gemakkelijkmaking en aanmoediging van de aanvoeren van rijst uit Java, eenen zeer doelmatigen maatregel genomen.

— 't Nieuwe ontwerp van wet op de schutterijen, stelt onder anderen, voor:

Niemand wordt van de schutterlijke dienst vrij gesteld, dan *vreemdelingen* hier *tydelyk* wonende.

Er zal gewaakt worden, dat ter zake van ziekte of ligchaamsgebreken, niemand worde vrijgesteld, dan zij, die ontegenzeggelijk ongeschikt zijn voor alle dienstprestatie.

De dienstdoende schutterijen zullen aan geregelde oefeningen en inspectien zijn onderworpen.

In vredestijd is het doelmatig, dat de schutterij met het leger vereenigd — den regter vleugel inneemt.

In tijd van oorlog, plaatst de kommanderende generaal haar, zoo als hij 't goedvindt.

Iedere gemeente, wier kom 2500 zielen bezat, heeft eene dienstdoende schutterij.

De sterkte der actieve schutterij is als vroeger *twee* ten honderd.

Loting tusschen de ingeschreven ééner klasse zal niet meer geschieden; de aanwijzing tot de dienst zal gaan naar de volgorde van ieders geboorte, te beginnen met de jongste.

Daar 't grondwettig doel van de instelling der schutterij in vredestijd is: bewaring der inwendige rust, zoo behooren daarmede alleen te worden belast zij, die door fortuin of betrekkingen wezenlijk belang hebben bij 't behoud der orde van zaken, en verder, behoudens den leeftijd, die

---

EEN LIEFHEBBER.

De goederen waren digt bij den dorpel opeengestapeld, en de roeper riep met luider stemme de koopers bijeen. Eenige voorbijgangers bleven staan; maar zoodra zij de oogen op de te koop gestelde voorwerpen geslagen hadden, vervorderden zij hunnen weg. Zelfs de bedelaar ging door, zonder een afgunstig oog er op te werpen. De roeper door zijne vergeefsche pogingen vermoeid, zweeg, en schudde het hoofd.

– Gij zult er de kosten op toe leggen, meester Cavzadone, zeide hij, tot eenen kleinen grijsaard, welke naast hem stond; ik vrees dat er in Rome niemand arm genoeg zij, om de vodden van Pelegrino's weduwe te koopen. Al hetgeen daar staat zal u geen drie dukaten opbrengen.

– En de ongelukkige is er mij twaalf schuldig! riep de oude, met zijn stok tegen den grond stampende. Twaalf dukaten, Jacopo, zoo waar als ik christen ben! Het had meer kunnen zijn; want ik stelde vertrouwen in haren man en leverde hem zijn schildertuig zonder scherp te rekenen. Hoe kon ik denken, dat hij zoude gestorven zijn, zonder mij te voldoen?.... Ik ben te goed, te vertrouwend.. Gij ziet wat die ongelukkige kladder mij tot pand gelaten heeft: wat lompen, eene vrouw en vier kinderen. Men kan noch de vrouw, noch de kinderen verkoopen, en de vodden, naar uw zeggen, zijn geen drie dukaten waard. Hoe ongelukkig Jacopo, zijn de arme lieden welke iets bezitten; ieder plukt en bedriegt ze.....!

De roeper zag om.

– Spreek zoo luid niet, zeide hij, de weduwe staat achter u met hare kleinen en zij weet zij is moedig; zij zou het voor eene verwijting nemen. Doch, het is de schuld niet van Pelegrino, indien de koorts hem heeft weggevoerd.

– Neen, maar het is toch zijne schuld van voor twaalf dukaten goed te hebben gekocht.

– Hij had u betaald indien hij had blijven leven.

– Dat geloof ik wel.

– Waarover klaagt gij dan?

– Wat! waarover ik klaag? zeide de grijsaard verstoord, wel omdat hij het noodige niet nagelaten heeft om zijne schuld te voldoen.. zie gij, hoe gij arme lieden bestaat, gij ondersteunt elkander tegen ons!... Denkt gij dat de doodgraver alleen die hij ter aarde besteld van hunne verbintenissen ontslaat!

De roeper trok de schouders op.

– Ik goede God! zeide hij, de eerlijkheid der arme lieden hangt niet altijd van hen af, maar ook een weinig van de Voorzienigheid. Zij kunnen niet anders dan met hunnen arbeid betalen; en wanneer God hun de gezondheid beneemt blijft hij voor hen verantwoordelijk. Het kan wel zijn, meester Cavzadone, dat gij met die twaalf dukaten uwe plaats in den hemel betaalt.

De kleine grijsaard scheen ontsticht.

– Drijf den spot niet met de heilige zaken, Jacopo, zeide hij, streng, en houdt u bezig met de kalanten bijeen te roepen, in plaats van den vrijgeest uit te hangen.

Jacopo gehoorzaamde glimlachende, terwijl Cavzadone het huisraad nadorde om nog eens te berekenen hoeveel hij er van zou trekken.

Hetzij de arme weduwe des kladschilders deze zamenspraak niet gehoord had, hetzij zij er zich weinig om bekreunde, zij behield hetzelfde gelaat, dezelfde houding. Ter aarde gezeten, niet verre van den dorpel, omarmde zij twee omtrent gelijkjarige kinderen, welke met hare ontbonden haarlokken speelden en elkander dezelve betwistten; een derde rolde zich aan hare voeten om, en de oudste vlocht al zingende eenige strohalmen, die hij aan zijne wieg ontrukt had, ineen.

Het gezigt van de weduwe was bedaard; geene tranen in hare oogen; geene zuchten op hare lippen? Het was eene onderwerping smartelijker dan het klagen en dreigender dan de wanhoop; die droevige verlating van zichzelven, welke ons in het leven doet voortwandelen, gelijk een veroordeelde naar de pijnbank, zonder zekerheid, zonder voorzorg, bijna onverschillig omdat de uitslag onvermijdelijk en zeker is.

Ondertusschen was er de roeper in gelukt eenige nieuwsgierigen rond het te koop gestelde te scharen. Naaping beheerscht de menschen, gelijk de aantrekkingskracht de dingen; het is dezelfde wet. Nieuwe voorbijgangers kwamen op hunne beurt en bleven staan, omdat er andere stonden; waar er over een oogenblik geen mensch was, zijn er nu eene menigte. Niemand kocht, maar allen zagen zonder te weten waarom. De nieuwsgierigheid der anderen, maakte de hunne gaande.

De steeds aangroeijende schaar, verhinderde den doorgang van twee edellieden.

– Wat is er gaande? vroeg de oudste met dien onvoegelijken hoogmoed, welke menigen Engelschman op het vaste land kenbaar maakt.

– Waren wij in ons goede Parijs, mijlord, hernam de andere op dien welbekenden gedwongen schertstoon, die een franschman in de vier werelddeelen verraad, zoo gaf ik u ten antwoord: dat er een groenwijf haren man afklopt, of dat er een hond verzopen wordt.

– Het is van minder belang mijnheer, voegde een jood, grimlagchend hier tusschen.

– Wat is 't dan?

– Het geringe huisraad van een pas overleden kladschilder, welken meester Cavzadone doet verkoopen.

– Meester Cavzadone, wie is dat?

– Een koopman, mijnheer, welken u verwen tot matigen prijs zal leveren.

– Ziet gij ons voor schilders aan, snaauwde hem de engelschman toe.

– Voorwaar, die jood is wat te gemeen, voegde er de franschman bij; gij moet weten, schurk, dat gij tot lord Pembroke en den heer de Vivonne spreekt.

Blijdschap blonk op het aangezigt, van den jood.

– Lord Pembroke! riep hij; den rijken liefhebber der schilderkunst?

– Juist.

– Ha! mijlord, ik ontmoet u van pas! ik heb stukken van al de meesters van Spanje en Italie.

De engelschman sloeg een blik op hem.

– Hoe is uw naam?

– Israel.

– Ha! Ha! men had mij inderdaad uw naam opgegeven; men zegt dat gij een slimme vos zijt, die tegen koper in-koopt en tegen goud ver-koopt. Hebt gij er van Poussin?

– Drie, mijnheer.

– Van Cazes?

– Verscheidene.

– En van Dominiquin?

– Naar keus.

– Uw adres?

De jood zeide het.

Terwijl lord Pembroke het opschreef begon men de verkoop met eene wieg. Geen duit werd er gegeven; de franschman deed dit opmerken.

– Meester Cavzadone zal moeite hebben om aan zijn geld te komen, zeide de jood.

– Heeft hij veel te goed?

– Twaalf dukaten, mijnheer.

voor gehuwden niet verder gaat dan tot 28 jaren, geen onderscheid te maken tusschen de zoo gemelde en de ongehuwden en weduwenaars zonder kinderen.

't Personeel eener actieve dienstdoende schutterij blijft vijf jaren in dienst.

Daar slechts een gedeelte der schutterpligtigen in vrede tot werkelijke dienst geroepen wordt, behoort het actieve gedeelte op zich zelven te staan.

De infanterie der schutterij, reeds vroeger als militair of schutter geoefend, zal slechts 20 maal in 't jaar behoeven te exerceren; de ongeoefenden zullen binnen zeker tijdvak meermalen opkomen, doch niet te veel van hunne beroepsbezigheden worden afgetrokken.

't Beroep van de uitspraken der schuttersraden, is niet, zoo als vroeger, aan Gedeputeerde Staten, maar bij de arrondissements-regtbank vrijgelaten.

De rustende schutterij blijft in 't algemeen ongewapend en dus ongeoefend, behalve in zeer bijzondere gevallen, b. v. bedreiging van rust of eigendommen, bescherming van waterkeeringen, tegen den overmoed van naburige grensbewoners, enz.

— *Mr. J. da Costa*, is voornemens te 's Hage een twaalftal *Christologische voorlezingen naar aanleiding van de Evangelische verhalen*, te houden. Zij die 's waarheidlievenden en diepgeleerden mans *voorlezingen over de verscheidenheid en overeenstemming der vier Evangeliën* gelezen en bestudeerd hebben, zullen hem gewis met belangstelling volgen in zijn verder onderzoek, geenzins instemmende met de onkundigen in den fatsoenlijken stand die *da Costa* een *gekristalliseerden* Jood gelieven te noemen.

NIJMEGEN, den 7. November. Op Zondag den 2. dezer, heeft zich in de buurtschap Empe, gemeente Brummen, een kleine huishond vertoond, welke alle kenteekenen van honds-dolheid had en verscheiden vastliggende honden aangevallen en gebeten heeft. Men is er spoedig in geslaagd, om dit dier af te maken, terwijl alle gebetene honden op last der eigenaars zijn gedood.

— Uit Aardenburg wordt ons gemeld: « Niet alleen hebben wij het genoegen hier twee jeugdige dichters te bezitten, die veel van zich doen hopen, maar thans heeft een derde verdienstelijke jongeling uit deze plaats, *Josephus Dinnewet*, de onderscheiding genoten van, na twee en een half jaar op de koninklijke academie te Brugge onderwijs te hebben genoten, zich eene vierdubbele bekrooning te zien tebeurtvallen, t. w. met drie eerste en eene tweede medaille, en wel voor de vakken van teekenkunde naar het leven, historische zamenstelling, ontleedkunde en schilderkunst. Jammer is het echter, dat deze veelbelovende jongeling van alle verdere studie zal worden terug gehouden, indien niet eenige meerbemiddelde kunstvrienden hem daartoe met geldelijke bijdragen edelmoedig willen bijstaan, alzoo hem zijn eigen fortuin het goedmaken der studiekosten niet verder gedoogt."

INGEZONDEN STUKKEN.

DE VRIJE DRUKPERS IN NEDERLAND.

LIERDICHT.

ANTIKRITIEK.

Was dem einen gut schmeckt,
das schmeckt den andern slecht.

Zijne Excellentie de Heer TIMON (zoo teekent hij zich althans voor deze keer) heeft zich de moeite gegeven in den *'s Gravenhaagsche Nieuwsbode* van 11. October meer dan eene lange compres gedrukte kolom te vullen, met eene soort van kritiek van het Lierdicht, waarvan onder bovenstaande titel, nu en dan, een gedeelte in de *Vlissingsche Courant* is opgenomen.

Hij bewijst met al zijn geschrijf niets anders, dan dat hij het gedicht, maar vooral het onderwerp, volstrekt maar niet naar zijnen smaak vindt; nu dat wisten wij wel vooruit, hij behoefde er zoo veel omslag niet voor te maken om ons dat te beduiden; en deze smaak is geen wonder, ten minsten als de vooronderstellingen die men zoo menigwerf omtrent de Redactie van den *Haagschen Nieuwsbode* hoort opperen, (en die op verre na niet ongegrond schijnen) waarheid bevatten; de Heer TIMON is welligt identisch met zeker hooggeplaatst ambtenaar, of staat althans in de soldij van hooggeplaatste ambtenaren; — wij weten hoe deze zich over het eenige voorregt ergeren, dat den vrijen Nederlander is overgebleven: de *vrije drukpers* namelijk, en in den laatsten tijd hebben zij ons eene poging vertoond om den invloed daarvan op het volk eenigzins te keeren, maar het zal hun *God zij dank!* weinig helpen; de verlichting, zoo wel in het staatkundige als godsdienstige, zal doorbreken; die stroom is niet te stuiten, laat vrij de dompers van allerlei soort zamenrotten.

De eerste aanval, dat ons Lierdicht niet van vooruitgang in de edele poezij getuigt, komt volstrekt niet te pas; wij begrijpen niet hoe men zulke zotheden durft aanvoeren; zijn wij dan verpligt gedichten te leveren die tot modellen van grooten dichterlijken vooruitgang kunnen strekken? — Nog meer, — heeft niet de *Vlissingsche Courant* bij de plaatsing van het eerste fragment op ons verzoek verklaart, dat wij als dichter volstrekt onbekend zijn; wij maken ook geene aanspraak op bijzondere dichterlijke talenten; het is ons niet om het kleed maar om den kern te doen; val deze aan, Mijnheer TIMON, dan handelt gij ten minsten niet inconsequent! — want veel minder nog is het de taak der *Vlissingsche Courant* modellen te leveren van dichterlijke verdienste, de *Haagsche Nieuwsbode* moge zoo knap zijn, dit willen wij niet beslissen; maar zij telt ook mannen onder hare banier als een A. VAN TETTERODE, (door een der *Ooijevaars* gedoopt met den bijnaam van Hoftroubadour.)

Daar TIMON zich schrikkelijk ergert over de «akeligheden" die wij van inquisitie-beulen opdisschen, zoo moet van deze twee een het geval zijn: of hij begrijpt den zamenhang zoo slecht, dat hij alles wat klaarblijkelijk op den Spaanschen onafhankelijkheids-krijg gezegd is, meent op dezen tijd te moeten zinspelen, of hij heeft geen begrip van de afschuwelijkheden door de Spaansche inquisitie uitgevoerd; — hij doorbladere slechts de bekende *Historie der Martelaren*, in folio, en hij zal nog wel vreesselijker wreedheden leeren kennen, dan wij van de beulen in dienst der inquisitie hebben aangevoerd.

Het bewijs dat ALVA wel degelijk de vrijheid der drukpers aan banden gelegd heeft, levert hij zeer onhandig; hij had zich het gezegde behooren te herinneren: *die te veel bewijst, bewijst niets*, en hij zou voorzeker al die aanhalingen hebben weggelaten van straffen gesteld op oneerbiedigheid jegens godsdienstige plegtigheden (iets dat met de drukpers volstrekt niets gemeen heeft), verder van den invoer of verkoop van door den Paus verbodene boeken, jegens liedjeszangers, die zoogenaamde seditieuse (verleidelijke, zedelooze) liedjes openlijk zongen en verkochten, enz.; — terwijl hij geene enkele daadzaak aanhaalt dat eene beoordeeling van den toestand des lands door middel der drukpers, verboden was

Ten slotte herinnert hij, ook al zeer onhandig (tusschen twee haakjes: aan die onhandigheid kan men alles kennen, wat van onze regering afkomstig is), dat er in het vorig jaar (zeer juist) eene vergelijking is gemaakt, tusschen ALVA's tienden penning en VAN HALL's monsterwet, zonder dat iemand van naam daartegen is opgekomen. Hij redt zich er echter mede, dat hij deze vergelijking eene ongerijmdheid durft noemen, die men, zegt hij, aan een schrijver van overwegend talent gaarne vergeeft, maar die hij in een gedicht, dat hem volstrekt maar niet smaken wil, niet kan uitstaan. Nu, *de gustibus non est disputandum*, en daar TIMON ons gedicht door eenen ministeriëlen bril leest, zoo is het geen wonder dat hij het met even veel moeite verzwelgt, als wij de onuitstaanbare handelingen van onhandelbare Ministers, die hij (misschien uit eigenliefde) zoo ijverig verdedigt.

Vervolg-stukken van gemeld gedicht zullen wij eerstdaags weder mededeelen. V.

MENGELINGEN.

De jongste Troonrede.

Men heeft zich, naar wij vernemen, verwonderd, dat ook wij onze gedachten en gevoelens aangaande de jongste Troonrede, niet gelijk vroeger, hebben medegedeeld. De treurige indruk die het lezen van dat staatsstuk op ons maakte, is daarvan de oorzaak. Wij zouden welligt te veel of te weinig gezegd hebben en wilden dus liever die taak aan anderen overlaten, bij de overtuiging: het baat toch niet.

Die overtuiging is op eene treurige wijze bevestigd geworden, door het ontwerp van Adres tot antwoord op de Troonrede, door de discussien daarover en derzelven uitslag..... Wie kan die stukken lezen, zonder te gevoelen, dat onze Kamers niets anders zijn, dan eene kostbare overtolligheid?

Men schijnt in de hofstad niet te gelooven aan de waarheid van het spreekwoord: « de kruik gaat zoo lang te water tot dat zij breekt."

Te-korten en Eksteroogen.

Te-korten zijn de eksteroogen eener regering; beiden (niet de regering) zijn even onuitroeibaar, ondanks de behendigheid der geoctroijeerde eksteroog-snijders en overledene amortisatie-syndicaten.

Beiden kunnen weggesneden en gedekt worden; hoe dikwijls echter ook weggesneden en bedekt, komen ze zoo zeker terug, als de 127 millioenen wegblijven.

Dat ze onuitroeibaar zijn de te-korten en ongeneeslijk, blijkt reeds daaruit, dat men altijd spreekt van het *dekken* derzelve; men kan ze bedekken met den mantel van goud; maar wordt die mantel *doorluchtig*, dan wordt het te-kort weer *aanzienlijk*.

Te-korten zijn gevaarlijker dan de eksteroogen, dewijl ze behooren tot de *cryptogamen*; ze worden eerst dan aanschouwelijk, wanneer ze aanzienlijk, d. i. zigtbaar, d. i. volwassen of reeds fraai groot zijn; de eksteroogen daarentegen, waarschuwen terstond bij hunne opkomst en nog vóór den bloei.

Te-korten zijn ook daarom gevaarlijker, dewijl ze knagen aan het *hart* (de beurs) van een volk, terwijl de eksteroogen zich met nederigen eerbied slechts aan de *voeten* der natie werpen.

Ofschoon geene staats oogen, gelijk de likdoorns eksteroogen zijn, zien te-korten dikwijls, om nog een tijdlang bedekt te worden, veel geld, terwijl de eksteroogen nimmer geld, maar meestal messen en scharen zien.

Een eksteroog-snijder, wien door een' patient aan likdoorns de opmerking gemaakt werd, dat die lastige meubels telkens terug kwamen, antwoordde zeer geruststellend: «Ik kom immers ook terug."

Quaeritur: Zal de Heer VAN HALL ook terug komen.

ADVERTENTIEN.

GETROUWD:

ZIERIKZEE, 7. November 1845.

F. WIBAUT
EN
W. M. SLAAT.

Algemeene kennisgeving.

§ § Terstond eene WERKMEID benoodigd. Adres bij
§ den Boekverkooper *VERHOEFF* alhier.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. November. Sedert den 8. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Ceto, G. A. Premudo, Marseille, tarwe; le Quotidien, P. Stepharry, l'Elie Marie, H. Jubert; beide Marans, boonen; Amiticia, A. Cacace, Napels, Valhala, I. G. de Lange, la Rochelle; Jean Key, ... Havanna; Emanuel, W. Bohn, Blankend; Argo, P. Pieper, Assens, alle stukgoed; Organ, F. Breikwoldt, Sudwest Horn, raapzaad; Jonas Gabrielsen, E. Evertsen, Livorno, granen; Vigilante, O. Jonssen, Marseille, tarwe.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Catharina, D. H. de Groot, Noorwegen, the Harriet, W. Powell, Hull, Wilhelmine, F. C. Evert, Hartlepool, the Fanny, H. Parkman, Engeland, alle ballast; die Hoffnung, J. H. Hansen, stukgoed, Hamburg.

Van Gend gezeild:

The Vine, D. Simpson, Hartlepool, Agnes, G. H. Permien, Rostoch, Sylvanus, J. Stephens, Londen, Furst Blucher, J. Staben, New-Castle, Der alte Peter, P. F. Andries, Oostzee, Balance, C. H. Permien, Elseneur, Henriette Elisabeth, J. F. Andries, Rostoch, alle ballast; der Zwey Gebruder, H. P. Pekeder, lijnkoeken, Yarmouth.

Van Brussel gezeild:

Roelf Gisen jr, G. R. Hazewinkel, ballast, Noorwegen; Anna Elisabeth, H. Schuldt, stukgoed, Hamburg.

- En heeft de weduwe zich die niet kunnen verschaffen?
- Neen.
- Zij is dan zonder vrienden?
- Dit huisgezin was zoo arm, zeide ISRAËL, bij wijze van opheldering.
- Twaalf dukaten! herhaalde DE VIVONNE. Begrijpt gij, mijlord, hoe men leven kan, als het op twaalf dukaten aankomt?
- Het volk is zonder noodwendigheden, merkte mijlord op.
- Het is wel gelukkig! ik verteer jaarlijks drie maal honderd duizend francs en ontbreek alles!... Schoon ik mijne bosschen doe afkappen, mijne renten verkoop, mijn jaarwedde doe verhoogen, kan ik nooit twee honderd louisen voorhanden hebben.
- He! wie kan er heden bestaan, mijnheer? Ik heb zes duizend guinës vooraf op mijne inkomsten moeten opnemen.
- De adeldom is niet toereikend meer, mijlord; zij moet als de burgerstand gerekend worden; het is vernederend! zoo ik rijker was, zou ik deze ongelukkige hare twaalf dukaten toewerpen; maar het spel heeft mij in den grond geholpen.
- Even als de verzamelingen het mij deden. Begrijpt gij dat ik in dezen oogenblik aan een schelm te Rotterdam, vijftig duizend kroonen voor de *seven sacramenten* van POUSSIN bied, en het geweigerd wordt? Ik zal genoodzaakt zijn tot tachtig duizend te gaan, en misschien daarboven.

De jood luisterde gretig toe, en beloofde zich de overdreven liefhebberij des Engelschman niet te verwaarloozen; maar een weinig verder gaf nog iemand acht op het gesprek der vreemdelingen. Het was een man van middelmatigen ouderdom, in 't zwart gekleed, en welke niets opmerkelijks bezat, dan een slimmen vurigen blik. Een glimlach was op zijn lippen merkbaar, toen hij de edellieden de armoede des adels had hooren betreuren. Op dit oogenblik stelde de roeper een bestoven en berookt tafereel te koop.

- Er zijn dus schilderijen? vroeg lord PEMBROKE lagchende.
- Het een of ander uithangbord, dat de kladder aan de hand heeft moeten houden, zei DE VIVONNE.
- Zes paoli! schreeuwde de roeper.
- Hij vindt gewis geen kooper tegen dien prijs.

Er ontstond eene stilte.

- Ik geef drie dukaten, zei eensklaps de man in 't zwart gekleed.
- Drie dukaten, herhaalde de jood verbaasd.
- Wie is de man? vroeg mijlord.
- Het is meester STELLA, mijnheer.
- De schilder?
- Ja, en een onzer beste kenners.
- Zou dat doek dan verdiensten hebben?
- Niet onmogelijk, antwoordde DE VIVONNE met onverschilligheid; het kan wel een CARRACHE of een TITIANO zijn.
- Bij een kladschilder!
- Waarom niet! Vergeet gij, dat men onlangs een CORREGIO boven de deur van een knoopmaker heeft wedergevonden?
- Drie dukaten! hernam de roeper; niemand meer?
- Vier dukaten! riep de jood.
- Acht voor mij! zeide STELLA.
- Tien! - Twaalf!

Nieuwe stilzwijgendheid; ISRAËL vroeg om de schilderij van nader bij te bezigtigen.

- Onnoodig! schreeuwde STELLA; ik geef twintig dukaten.

Tot hiertoe had lord PEMBROKE dit alles zonder spreken aangezien. Hij kwam eindelijk nader en zei kortaf met die toon van koelbloedige meerderheid, welke het fortuin haren lievelingen mededeelt: Vijftig dukaten!

De schilder wendde zich tot hem.

- Het tafereel geldt ze niet, mijnheer, merkte hij op.

De Engelschman bezag hem ter zijde en schonk hem een trotschen glimlach.

- Goed, goed, vriend lief, sprak hij; men heeft geene verzameling van honderd ponden sterling, zonder een weinig van de schilderkunst te kennen. Gij hadt ongetwijfeld redenen meester STELLA, om dit stuk op te jagen? He wel! ik heb ook de mijne.

En zich tot den roeper keerende:

- Honderd dukaten, riep hij, en dat dit een einde neme!

De menigte stond verbaasd. Al de oogen waren op mijlord PEMBROKE gerigt; de arme weduwe zag het voor een droom aan; en meester CAVEDONE lachte hartelijk in zijne vuist, terwijl hij zijnen bril afveegde.

De roeper na drie keeren een hooger gebod afgevraagd te hebben, wees mijlord het schilderstuk toe.

Meester STELLA had alles wel aangezien en liet den Engelschman honderd dukaten betalen.

- Gij verwachtet geen mededinger, meester sprak de lord al schimpende.
- Vergeef mij, mijlord, antwoordde STELLA, dit was mijne hoop.
- Hoe dat?
- Ik had uw gesprek met dien jonker gehoord; ik wist dat gij te arm om twaalf dukaten aan de weduwe van PELEGRINO te geven, gij nogthans rijk genoeg waart om tachtig duizend francs voor eenen Poussin te geven; ik heb uwe liefhebberij willen waarnemen om u te dwingen een behoefte te verzachten; ik ben er in gelukt u eene goede daad te doen verrigten met er de gedaante van eenen goeden koop aan te geven. Toen ik met drie dukaten begon was ik zeker dat gij meer zoudt bieden.
- Alzoo is de schildering....
- De zes Paoli niet waard, waarvoor zij is ingezet, mijlord.

DE VIVONNE schaterde van lagchen.

- Het is onmogelijk, riep de Engelschman uit; indien het zoo ware zou er mij meester STELLA rekening van te geven hebben.
- Van de honderd dukaten?... Gewillig. Ingeval mijlord de schilderij niet had opgejaagd, had ik ze gekocht, niet om een meesterstuk te bezitten, maar om eene goede herinnering meer in mijn hart te hebben. Indien mijlord zich beklaagt dat men hem een aalmoes heeft weten af te persen, en zoo hij in 't geheel niet over honderd dukaten kan beschikken ten voordeele eener ongelukkige, kan hij mij zijne weldaad overlaten.
- Zachtjes! riep VIVONNE; ik neem dezelve, zoo hij mij dezelve wil afstaan. Dit is eene leer, niet waar, meester STELLA? Gij hebt ons willen toonen dat wij, staatslieden, de kunst hoogachten zonder ze te verstaan, en mild zijn om onze grillen te voldoen, maar karig om onze pligten te kwijten.
- Helaas! mijnheer, zeide STELLA, niet slechts gij, maar alle menschen zijn aldus. Onze neigingen worden meestal gebreken; wij minnen meesterstukken, niet om anderen in ons genot te laten deelen, maar om ze te verbergen, en dezelve in een hoek opeen te stapelen, even als een vrek zijne schatten verbergt en begraaft. Onze liefde voor de kunst is niet een gevolg der liefde voor het menschdom, welke het behoorde te zijn; neen, het is eene dwaasheid die wij koesteren. Schilders of kunstminnaars, wij verkiezen allen een bestoven doek boven een gelaat dat ons toelacht. ADAMS zonen zijn bovenal zelfzuchtig en zelfzucht maakt ze tot wreedaards.
- Gij spreekt niet slecht, meester, zei VIVONNE gedwongen, en om u te doen zien dat het zaad niet op de steenen is gevallen, neem dit voor uwen gunsteling.

Hij reikte den schilder eene beurs toe, die aangenomen werd.

- En ik behoud het schilderstuk, voegde er lord PEMBROKE ernstig bij.
- Doe meer, mijlord, zeide STELLA: schenk het eene plaats in uwe verzameling; het zal u aan een verarmd huisgezin doen gedenken; zulk herdenken is wel een Raphael waardig. J. W.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN HEERDE.